

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

Subsect. 2. Vbi secunda ratio proponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

in Petro, à numerabilitate quæ datur in Ioanne, quia numerabilitas Petri non distinguitur realiter ab eius quantitate, & numerabilitas Ioannis à quantitate ipsius, sed quantitas Ioannis distinguitur realiter à quantitate Petri: ergo numerabilitates illorum distinguuntur realiter; ergo numerabilitates non sunt vnum simpliciter, sed plura. Pater hæc consequentia, quia quantitates sunt plures ex eo quod non habent aliquam vnionem; ergo etiam numerabilitates non habent vnionem aliquam, & erunt plures realiter; pater hæc consequentia, quia idem non potest esse simul à parte rei plures, & vnum, habere vnionem, & non habere illam, sed numerabilitates sunt idem quod quantitates: ergo si quantitates non sunt vnum, sed plura, nec habent vnionem aliquam, etiam numerabilitates non erunt vnum sed plura, nec habebunt vnionem aliquam. Secundo quantitas Petri convenit realiter cum quantitate Ioannis in numerabilitate: sed illa, quæ conveniunt realiter in aliqua ratione, distinguuntur realiter in illa ut supra contra Scotum probavimus, quia omnis convenientia realis fundat realationem realem; ergo illæ numerabilitates distinguuntur realiter; ergo in ratione numerabilitatis non sunt vnum simpliciter sed plura: ergo ratio numerabilitatis non dat vnitatem numero.

89 Tercio efficacius contra eandem solutionem argumentor labefactando vnitatem ordinis numeri, quia à parte rei nullus ordo datur inter quantitates, sed solum fingitur per intellectum talis ordo; ergo à parte rei non sunt vnum illæ quantitates vnitate ordinis: consequentia est manifesta, quia vbi non est ratio formalis non est effectus formalis, ut v.g. à parte rei equus, & homo non sunt vnum, sed solum fictitæ, & chymice per intellectum, quia nulla vnio datur à parte rei inter hominem, & equum, sed solum chymice per intellectum; ergo si inter quantitates nullus datur ordo à parte rei, quæ dicitur vnitas numeri inter illas quantitates, illæ quantitates non erunt vnum in ratione ordinis, sed solum erunt vnum per intellectum; antecedens illud sic probatur, quia ordo in aliquibus dicit rationem prioris, & posterioris inter illa, sed à parte rei nulla quantitas de se est prior aut posterior determinate, sed quæcunque potest denominari prior, vel posterior est ab intellectu, & mera voluntate hominis, sine eo quod detur à parte rei aliquod fundamentum in illis ut hæc potius quam illa sit prior ut latissime probabitur ratione *sequenti sub Elione* ponenda; ergo à parte rei inter illas quantitates nulla est ratio ordinis: Maior hæc est evidens; nam ideo inter divinas personas datur ordo à parte rei, quia vna est determinate prior, & alia determinate posterior; unde si à parte rei non daretur hæc ratio prioris, & posterioris, non daretur à parte rei inter illas ordo, quod etiam patet in Republica, vbi datur ordo moralis, & per rationem, quia datur ratio prioris, & posterioris moralis; ergo.

92 Dices numerum esse vnum ens per se metaphysice non physice vnitate compositionis resultantem ex vnione generis cum differentia.

Sed contra est, quia imprimis sequitur numerum non habere vnitatem realem, & per se à parte rei, sed solum per rationem, quia sicut compositio metaphysica generis, & differentia est solum per rationem, ita etiam vnitas talis compositionis erit solum per rationem, & non realis.

93 Secundo sequitur numerum nec physice, nec

metaphysice esse vnum per se, ex eo quod vnitas per se metaphysica desumitur ut à fundamento ab vnitate per se physica, simplici, vel composita, ut videre est in homine, & in Angelo, in quibus datur per se vnitas metaphysica, quia datur per se vnitas physica simplex in Angelo, & composita in homine; contra vero ideo in acervo lapidum nulla datur vnitas per se metaphysica generis, & differentia, quia nulla datur per se vnitas physica simplicitatis, aut compositionis; sed numerus physice non habet vnitatem per se simplicem vel compositam; ergo nullam habet vnitatem per se metaphysicam.

SUBSECTIO II.

Vbi secundaratio proponitur.

Omne ens per se habet esse determinatum⁹⁴ an formaliter, quam materialiter, per quod determinate distinguatur à quolibet alio: sed numerus non habet esse determinatum formaliter: ergo numerus non est ens per se maior evidens est, omne ens per se creatum habet finitum, & determinatum esse; sed omne esse determinatum provenit ab aliquo determinato distinctivo formaliter, quia omne limitatum esse distinguatur ab alio esse limitato, vel illimitato per id per quod constituitur determinate in esse talis, ut v.g. homo habet aliquod esse per quod distinguatur ab equo formaliter, nam metaphysice habet rationalitatem, physice animam rationalem per quam distinguatur ab equo: ratio autem à priori est, quia omne finitum seu limitatum clauditur terminis, & finitur limitibus: sed id quod clauditur terminis est determinatum, seu terminatum formaliter per quod non est aliud, seu distinguatur ab alio; ergo omne ens per se finitum habet esse determinatum formaliter; item habet determinatam materiam, in hoc quod talis materia non possit esse forma, & in hoc, quod materia vnus, actu non est materia alterius, sed distincta à materia illius; ergo tam materialiter, quam formaliter habet esse determinatum.

Minor illa in qua est tota difficultas sic probatur; quia illud est esse determinatum formaliter quod constituitur ab aliquo habente esse per modum formæ determinatæ: sed nulla vnitas à quibus constituitur habet determinatam, seu determinatum esse formæ: ergo non habet esse determinatum formaliter: maior est evidens, quia omne constitutum determinatum formaliter est forma, & illud quod est determinabile est per modum materiæ, quia omne constitutum formaliter determinatum in esse talis est per modum actus: sed actus est forma; ergo omne constitutum formaliter habet esse formæ, ut videre est in homine, equo, &c. quod libenter admittitur ab adversariis; minor sic probatur, primo, quia illa vnitas habet esse formæ inter vnitates, quæ est prima; sed illa se habet ut materia quæ est prima; sed nulla illarum est determinate prima, neque ultima ex se; ergo nulla vnitas est forma, aut materia numeri. Minor hæc sic demonstratur, in tertio v.g. confecto ex tribus partibus aquæ, in quibus neque à priori neque à posteriori potest colligi signum, quod cogat vel moveat rationabiliter dicere hanc esse perfectiorem illa, vel illam imperfectiorem hac, quia omnes sunt homogeneæ entitates,

entitates, ac proinde nullam diversitatem maioris vel minoris perfectionis habent, alias partes aque non essent homogeneæ; sed heterogeneæ, vt ex terminis patet: sed vltima quæ est forma necessario debet esse perfectior materia; & inter formas, & materiam debet dari diversitas, aut heterogeneitas actus, & potentia; ergo si inter tres illas partes aquæ nulla est determinate perfectior altera, aut diuersæ rationis respectu alterius: sed omnes sunt eiusdem omnino rationis, nulla erit determinate forma, aut materia vltima vel prima.

Confirmatur, quia vnaquæque vnitas est indifferens vt componat quemcumque numerum: sed omne illud quod est indifferens ad varias species compositi non est forma: sed potius materia; ergo nulla vnitas est forma, neque seorsim sumpta neque simul cum alijs, quia tam simul, quam seorsim sumpta illæ vnitates sunt indifferentes vt componant quemcumque numerum; probatur maior, ideo materia prima non est forma in composito physico, quia est indifferens, vt in hoc, vel in illo composito sit, & indiget determinante vt potius pertineat ad hoc compositum, quam ad aliud: ergo nulla vnitas est forma numeri, quia non esset indifferens.

⁹⁶ Quod autem vltima ratio quæ se habet per modum formæ sit perfectior prima ratione, quæ se habet per modum materiæ est evidens; ideo enim rationale est perfectius animali, & differentia genere, quia rationale est vltimum per modum formæ in constitutione metaphysica, & genus seu animal se habet per modum primi. Item anima rationalis est perfectior materia prima physice, quia est vltimum per modum formæ in tali constitutione physica, & ratio manifesta est, quia id quod est vltimum constitutum actuatur, & determinat primum; ac proinde est actus respectu primi, & primum est potentiale respectu vltimi, quia est actuabile respectu illius: sed omnis actus est perfectior potentia illius; ergo omne vltimum per modum formæ est perfectius respectu primi, quod se habet per modum materiæ.

Præterea, quia vnum compositum est perfectius alio, & vnus numerus alio; sed non potest esse perfectius compositum propter primum quod se habet per modum materiæ, vt videre est in homine qui non est perfectior equo propter materiam primam, quæ est primum constitutum hominis, quia materia prima est eiusdem rationis in homine, & in equo, & eadem est indifferens ad vtrumque compositum, & sic homo est perfectior equo propter vltimum constitutum illius quod est forma; vnum enim non potest excedere aliud propter illud in quo sunt æqualia, aut conueniunt: sed potius propter illud in quo distinguuntur; ergo si in primo constitutivo per modum materiæ conueniunt, & sunt æqualia duo composita, & solum in vltimo per modum formæ distinguuntur, vltimum per modum formæ erit id per quod est perfectius altero aut non ita imperfectum vt illud, quod est distinguendum ab illo, quod non potest fieri nisi per modum, quia id quod constituit in esse perfectioris concretum, seu compositum debet esse perfectius constitutum: sed vltimum constitutum per modum formæ constituit compositum in esse

perfectioris altero, quod non potest facere primum constitutum per modum materiæ; ergo vltimum per modum formæ est perfectius primo per modum materiæ.

Secundo sic probatur illa minor, & sumamus ⁹⁷ tres numeros ternarios partium aquæ, in quibus necessaria danda sunt tres vnitates ab aduersarijs, quæ sint formæ determinatæ illorum numerorum. Separemus tres illas vnitates ab illis ternarijs, & coniungamus illas localiter inter se; nemo negabit ex illis fieri ternarium perfectum, cum ille habeat tres vnitates perfectæ numeratas ab intellectu, ex quibus tanquam ex partibus componitur, & nihilominus tres illæ vnitates erant formæ ex quibus constituebantur ternarij, & nulla illarum erat materia; ergo numerus non requirit necessario formam aut materiam certam, & determinatam, neque determinate vltimam, neque determinate primam vnitatem; siquidem ex illis tribus vnitatibus inter quas nulla est materia conficitur perfectus numerus, & idem potest fieri ex illis quæ assignantur vt materiæ, quia siue primas illas coniungamus, siue secundas tres, siue vltimas tres pro libito vniamus, semper fiet numerus perfectus ternarius: ergo nulla vnitas est determinate forma in numero, nec determinate vltima; siquidem quæ antea erat vltima nunc est prima, & quæ antea erat forma nunc est materia, & quæ antea erat materia nunc est forma.

Dices verum esse quod ex tribus illis vnitatibus, quæ antea erat forma, nunc sit materia, & contra, quæ antea erat materia, nunc sit forma, nihilominus non ideo posse dici nunc non esse formam in hoc numero determinate, siquidem vltimo aduenit in illo numero.

Sed contra primo manifeste, quia forma vnus ⁹⁹ compositi non potest esse forma alterius compositi specie distincti; sed quantitas A potest esse forma numeri ternarij: ergo non est forma numeri binarij; maior est certissima, quia forma semper eodem modo constituit compositum, nam ideo forma hominis non potest esse forma equi, quia constitueret equum; vnde equus esset equus, & homo; forma enim est vltimum constitutum rei, si enim non esset vltima, & determinata in ratione componentis esset, adhuc determinabilis per aliud de quo alio iterum rediret quæstio vtrum esset determinabile per aliud? & sic vt non datur processus in infinitum sistendum est in aliquo, quod non sit vltimè determinabile: sed hoc non est assignabile in numero binario composito ex duabus partibus aquæ; ergo, &c. minor præcipua non est minus certa, quia quantitas A, potest vltimo numerari in numero ternario; ergo in quantum vltimo numerabilis non potest esse forma numeri binarij; probatur antecedens in casu, v. g. quo Deus crearet duas partes aquæ D, & B, postea crearet partem A, quæ vltimo loco numeraretur; ergo illa vnitas A potest esse vltimo numerabilis in numero ternario: ergo potest esse forma numeri ternarij; patet vltima consequentia forma numeri secundum aduersarios est vltima vnitas: sed vnitas A potest esse vltima vnitas numeri ternarij; ergo potest esse forma numeri ternarij.

Sed contra secundo, quia id quod est forma ¹⁰⁰ alicuius compositi per se nullo modo potest esse materia alterius compositi, imo implicat hoc dici: sed vos dicitis vnitatem quæ erat forma ternarij

narij posse esse materiam numeri. senarij; ergo non est vera forma, imo contradictionem in adiecto committitis, nam esse formam determinatam, & esse materiam est esse formam, & non esse formam; maior patet manifeste, nam in composito substantiali per se anima rationalis est forma, & quia talis est nullo modo potest esse materia alterius compositi, ita ut recipiat, v.g. formam equi, & componat equum. Item, quia albedo est forma albi non potest esse materia dulcis, quod adeo verum est, ut etiam in entibus artificialibus hoc verificetur, nam figura coronæ, aut vasis, v.g. ita est forma huius compositi, ut nullo modo per modum materiæ componat aliud specie distinctum; ergo quæ est forma determinata vnius entis per se non potest esse materia alterius specie distincti compositi.

102 Dices sub diversis rationibus posse eandem unitatem esse materiam, & formam, quatenus enim quæcumque unitas est apta ultimo determinare aliam est forma, quatenus vero ipsamet unitas est apta ut ultimo determinetur ab alia est materia, cumque unaquæque unitas possit determinare aliam, & determinari ab alia, in quavis unitate reperitur ratio ultimæ, & non ultimæ, ratio formæ, & materiæ.

103 Explicatur hoc exemplo desumpto à contractibus humanis, in quibus tametsi plures concurrant partes, illarum qualibet munus materiæ, & formæ exercere solet sub diversis rationibus, ut in contractu emptionis, & venditionis, ubi consensus ementis, & vendentis mutuo se determinant, quatenus est traditio rei propriæ respectu alterius acceptantis exequitur munus materiæ, quatenus vero idem consensus est acceptio rei alienæ exequitur munus formæ, & sic idem consensus potest esse consensus tradentis, & accipientis, & formæ, & materiæ, ita similiter in præfenti eadem unitas potest esse ultima, & prima, materiæ, & formæ.

104 Sed contra, & ut ab hoc exemplo incipiam, non probat intentum meo videri, nam contractus est ens per accidens, & artificiale; est enim dependens à voluntate reipublicæ, & sic Respublica alio modo posset constituere contractum; atque adeo non habet determinatam formam ex se, quod secus debet evenire in numero, quod est ens per se ex natura sua per formam determinatam ultimo, ut ipsi adversarij intendunt, & ideo ponitur in prædicamento sub quantitate ut sic, quæ est ens per se ex natura sua, artificialia autem, & moralia, aut moraliter composita, & quæ sunt entia per accidens nullo modo ponuntur in prædicamento sub ente per se ex natura sua, & ideo neque Monarchia, aut Aristocrasia, aut contractus, servitutes, & alia huiusmodi non ponuntur per se in linea prædicamentali, sicut nec domus, corona, &c. numerus autem est determinatum ens simpliciter per se, & ideo tam determinata forma dedit constitui in esse talis, & quatenus ponitur per se in prædicamento, ut quæ modo est forma non possit esse materia in ipso composito in qua semel est forma, quod evidenter patet annumerando omnia entia per se directe posita in prædicamento, quæ talis conditionis sunt, ut tali forma consentiant quæ in ipso composito non possit esse materia.

Quod adeo verum est, ut licet aliqua exceptio reperiat in hoc, quod res quæ est forma respe-

ctu vnius compositi non possit esse materia respectu alterius speciei, nihilominus nullus ens per se est, nec potest excogitari positum directe in prædicamento, quod tali forma consentiat, quæ possit etiam esse materia eiusdem compositi; ergo binarius v.g. si est ens simpliciter per se, & per se ac directe ponitur in prædicamento tam determinata forma debet constitui ut nullo modo possit esse materia eiusdem binarij, & talis forma debet esse ita ultima in binario, ut non possit esse prima in eodem binario; sed quæcumque unitas in binario potest esse ultima, & prima potest esse forma, & materia; ergo binarius non est ens per se, nec per se ponitur in prædicamento.

Hæc minor sic demonstratur, quia hæc unitas in tantum est ultima actualiter in binario, & non prima, ac proinde forma, & non materia in quantum numeratur ultima ab intellectu in binario, tum numeratur ultimo, seu ultimam, potest numerare primo, & primam, & quam nunc numerat primam in eodem binario numerare potest postea ultimam; ergo nulla illarum est determinata in binario ad esse formæ, & materiæ, ad esse primæ, & ultimæ in eodem, sicut v.g. nulli hominum determinatum est nomen *Franciscus*, quia ad libitum est ut tali, vel tali nomine vocetur; ac proinde qui modo vocatur *Franciscus* potest vocari *Paulus*, vel *Ioannes*, sed ad libitum hominis est ut hæc unitas numeretur prima, vel ultima sine aliqua determinatione ex parte sui; ergo nulla est determinata prima, vel ultima, forma vel materia.

Dices hoc debere intelligi de actu numerationis, non autem de numerabilitate, quia ex se unitas numerabilis est ultima, sicut enim v.g. licet ut actu ametur aliquid dependeat à voluntate amantis, & sit ad libitum illius, nihilominus quod res sit amabilis non est ad libitum amantis; ita similiter contingit in nostro casu.

Sed contra manifeste, quia adhuc secundum potentiam licet quæcumque sit ex se numerabilis ultima, nihilominus non est determinata ex se, ut solum ultima possit numerari, quia eadem unitas, quæ ex se est numerabilis ultima in binario, in eodem binario est numerabilis prima, ac proinde de facto sic numeratur, sicut in exemplo adducto ab adversarijs patet, nam licet obiectum sit amabile ex se à Petro, nihilominus non est ita determinate amabile, ut non possit non amari, aut odio haberi, sed potius est indifferens potentialiter, ut possit amari, & non amari, &c. ergo licet ultima unitas binarij ex se sit numerabilis ultima, nihilominus non est ex se solum, & determinate numerabilis ultima, sed potius est indifferens aptitudinaliter, ut prima, vel ultima numeretur, ita ut quæ nunc potest ultimo numerari possit & primo, & contra; ergo nulla est determinata forma nec determinate materia in numero binario, ac proinde numerus binarius non est ens per se ponibile in prædicamento, licet ali quo modo possit esse vnum eo modo quo est vnum, scilicet, aut per accidens, aut moraliter, & artificialiter contractus, quod est impertinens ad rem de qua loquimur; nam contractus hac ratione nullo modo ponitur in prædicamento, quia contractus per vos est mutus consensus tradentis, & acceptantis, mutus autem consensus dicit duplicem consensum non vnitum, consensus autem est qualitas, actio, & passio; ergo quæ qualitas

itates non vnitas efficiunt vnã discretam, sed non datur qualitas discreta, quæ sit ens per se possibile in prædicamento, quia solam quantitatem diuisit Aristoteles, & communis schola in continnam, & discretam; ergo.

108 Deinde, quia nullus vnquam dixit quod idem consensus sit materia, & forma eiusdem contractus, nam licet controvertatur inter Doctores, qui consensus sit forma an tradentis, an acceptantis: qui sunt distincti consensus, nihilominus, qui dicunt consensum acceptantis esse formam, non dicunt posse esse materiam eiusdem contractus, sed potius asserunt semper determinate esse formam, quia ex se vltimo aduenit supra consensum tradentis, semper enim acceptatio traditionem supponit, sicut v. g. licet dubitetur, quæ sit forma matrimonij, & alij asserant esse verba præcise, & alij consensus, nihilominus nullus dicit formam matrimonij posse esse materiam eiusdem, sed potius omnes conveniunt in hoc, quod id quod institutum est vt forma, ex vi talis institutionis posse esse materiam: sed semper esse determinate formam; Et ratio est, quia hæc entia moralia, sicut & artificialia imitantur naturalia: atqui in entibus naturalibus per se, quæ semel est forma vnus compositi non potest esse materia eiusdem compositi, vt videre est in omni ente naturali per se siue cœlesti, siue sublanari, siue mixto, siue elementari; ergo in entibus moralibus, & artificialibus, quæ semel est forma nunquam est materia: atqui in ternario, binario, & quaternario vltima vnitas potest esse prima, & quæ est prima nunc postea est vltima in eodem binario, &c. vt argumenta nostra convincunt, & ipsi aduersarij fatentur in sua solutione; ergo numerus non solum non est ita rigorosum, ac simpliciter ens per se, vt possit poni in prædicamento; sed quod magis est, nec habet eam vnitate, quam habent entia moralia, & artificialia, sed potius est absolute per accidens, ac simpliciter plura; vnde remanet argumentum in sua vi, nam in numero binario tam Petrus quam Paulus, v. g. sunt vltima quare aptitudinaliter; ergo non est maior ratio quare Petrus vel Paulus sit forma actualiter illius.

109 Secundo contra eandem solutionem sic argumentor, quia sequeretur solum Petrum, & Paulum constituere necessario, actualiter duos numeros binarios simul: sed duo numeri binarij simul hominum sunt quatuor homines vt de se patet; ergo solum Petrus, & Paulus essent quatuor homines: sed hoc est summum absurdum; ergo, &c. Probatur sequela, quociescumque dantur duæ formæ realiter distinctæ, & duæ materiæ realiter distinctæ, necessario dantur duo concreta realiter distincta: sed ex eo quod dantur Petrus, & Paulus in binario dantur duæ formæ realiter distinctæ, & etiam duæ materiæ realiter distinctæ; ergo dantur duo numeri binarij realiter distincti, quæ sunt duo concreta realiter distincta: maior est evidens lumine naturæ, nam ideo Petrus, & Paulus sunt duo quanta realiter distincta, quia dantur duo subiecta scilicet duo homines, & duæ formæ, scilicet duæ quantitates realiter distinctæ; probatur minor, & imprimis quod dantur duæ formæ realiter distinctæ: forma numeri est vltima vnitas aptitudinaliter: sed dantur duæ vnitates vltimæ aptitudinaliter; ergo dantur duæ formæ numeri realiter distinctæ; maior est sententia aduersariorum: probatur minor;

R. P. Ideph de Penafiel, Theol. Schol. Tom. I.

in principijs ipsorum, quælibet vnitas potest vltimo loco numerari: sed omnis vnitas quæ potest vltimo loco numerari est aptitudinaliter vltima; ergo omnis vnitas est aptitudinaliter vltima; atqui Petrus, & Paulus sunt duæ vnitates realiter distinctæ, quæ possunt vltimo loco numerari; ergo sunt duæ vltimæ aptitudinaliter vnitates. Tunc sic Petrus, & Paulus distinguuntur realiter vt numerabiles; ergo sunt duæ vnitates aptitudinaliter vltimæ realiter distinctæ; ergo duæ formæ binarij realiter distinctæ.

Sed etiam dantur duæ materiæ numeri binarij realiter distinctæ; ergo, &c. Probatur antecedens; materia numeri est vnitas prima aptitudinaliter, id est, quæ potest primo loco numerari: sed tam Petrus, quam Paulus possunt primo loco numerari; ergo sunt materiæ numeri: sed sunt duæ materiæ realiter distinctæ; ergo ex eo quod dantur Petrus, & Paulus dantur duæ materiæ, & duæ formæ numeri binarij realiter distinctæ: ergo dantur duo concreta realiter distincta simul; ergo necessario dantur duo numeri binarij actualiter, & simul ex eo præcise quod dantur duæ vnitates realiter distinctæ.

Dices ad hoc vt sint duo numeri binarij necessarium esse vt simul sint duæ formæ, & duæ materiæ: atqui in numero binario Petri, & Pauli duorum solum hominum non dantur simul actus duæ formæ, & actus duæ materiæ, quia vt sint actus tales necesse est vt actus numerentur duæ vt primæ, & duæ, & vltimæ, quod nullus homo facit simul; siquidem quando Petrum numerat vt primum simul non numerat vltimum: ergo.

Sed contra primo, quia etiam si vnus solus homo non possit eandem vnitatem quando numerat vltimam simul numerare primam, & quando numerat primam simul numerare vltimam, nihilominus duo homines ita possunt numerare, vt simul cum vnus numerat vltimam, alius numeret primam, & quando hic numerat primam, simul alius eandem numeret vltimam; ergo in illo casu Petrus, & Paulus sunt simul formæ, & sunt simul materiæ; atqui Petrus, & Paulus sunt duo realiter distincti: ergo iam simul dantur duæ formæ, & duæ materiæ realiter distinctæ.

Contra secundo, quia antea dicebatis rationem formæ, & rationem materiæ non sumi ab actuali numeratione, quia hæc est ad libitum, & denominatio extrinseca, aut ens rationis: sed potius debere sumi à numerabilitate, seu ab aptitudine ad actualem numerationem: atqui nunc recurritis ad solvendum novum argumentum ad actualem numerationem; ergo nunc contradicitis solutioni quam antea dabatis, ac proinde nunc affirmando quod antea negabatis sine dubio palinodiam canitis; ergo ne hoc contingat, standum est numerabilitati.

Contra solutionem positam §. dices hoc debere sic argumentor. Tertio, numerus actualis petit formam actualem, & exercitam: sed ratio vltimæ vnitatis aptitudinaliter non est forma actualis, & exercita; ergo non constituit numerum actualem; maior est certissima, nam omne compositum actuale petit omnes partes actuales, & exercitas, & ideo nunc non datur compositum physicum actuale, quod sit Divus Petrus, quia non dantur omnia constitutiva eius actualia, & exercita, vnde licet animus Divi Petri, sit pars actualis, id est, actualiter existens, quia tamen

non est forma exercita, non componit, nec constituit actualiter Divum Petrum; ergo numerus actualis, quod est compositum actuale petit formam actualem, & exercitam.

115 Probatum minor, etiam quando non componit hic homo v.g. actualiter numerum, est ultima unitas aptitudinaliter; ergo ex eo quod sit aptitudinaliter ultima unitas non est forma exercita numeri. Antecedens est certum, quia etiam si hic homo non componat actualiter numerum habet aptitudinem, ut intellectus ultimo loco numeret illum, vel si non habet aptitudinem, sine dubio ultima numerabilitas distinguitur a quantitate, quia separatur ab illa quod intendimus, & adversarij negant. Probatum consequentia, forma exercita est, quae actu exercet munus formae, actualiter informando materiam, & componendo numerum; sed supponimus quod hic homo non componat actualiter numerum; ergo non est forma actualiter exercita numeri.

116 Dices esse actualiter exercitam, quando coniungitur cum alia unitate, scilicet quando Petrus est coniunctus cum Ioanne.

117 Sed contra primo, vel talis coniunctio est localis, vel intellectualis: sed utraque est denominatio extrinseca; ergo forma est exercita per aliquam denominationem extrinsecam; maior procedit a sufficiente enumeratione coniunctionis, quae possunt esse in duabus unitatibus discretis physice, id est, non unitis physice; vel dicant adversarij quidnam sit illa coniunctio; probatur minor, & imprimis de coniunctione per mentem concedunt adversarij; & ratio est manifesta, quia est extrinsecum, & per accidens, quod mens mea v.g. coniungat Petrum, & Paulum, quia talis coniunctio est cognitio repraesentans Petrum, & Paulum ut unitos: sed cognitio mea taliter repraesentans est omnino extrinseca respectu Petri, & Pauli; ergo talis coniunctio mentalis est omnino extrinseca respectu illorum.

118 De locali non est minus certum, & praeterea non est necessaria ad numerum, quia unitates omnino distantes possunt componere numerum actualiter, nam Rex Hispaniae, Rex Galliae, & Rex Angliae componunt actualiter numerum ternarium hominum, & Arithmeticus potest in illis efficere suas demonstrationes, scilicet quod sit divisibilis in partes inaequales, & quod sit aequalis alteri numero ternario, & inaequalis quaternario; ergo impertinens est coniunctio localis.

119 Contra secundo; ergo quando componit Petrus numerum ternarium cum Ioanne, & Paulo etiam componit binarium cum Ioanne simul; patet consequentia, quia ut componat numerum binarium, & sit forma exercita illius, solum requiritur quod coniungatur cum Ioanne; sed etiam quando coniungitur cum Paulo est coniunctus cum Ioanne; ergo habet quicquid est necessarium, ut componat actualiter numerum binarium, patet consequentia, habet rationem ultimae unitatis aptitudinaliter respectu Ioannis, & exercitium illius, quod est coniunctio actualis cum illo, sed ut sit

120 forma actualis numeri binarij, solum requiritur quod sit ultima unitas aptitudinaliter, & exercita, quod totum habet in casu posito; ergo quatenus est pars numeri ternarij constituit numerum binarium; ergo numerus binarius includitur in numero ternario specie distincto ab illo, ac proinde una species includitur in alia, quod est con-

tra Aristotelem, & contra omnes adversarios; alias numerus binarius esset quid incompletum.

Dices, ut Petrus sit forma numeri binarij, debet dicere negationem alterius tertiae unitatis.

Sed contra, quia unitas constitutiva formaliter numeri ut talis, est quid positivum, quia est quantitas; ergo non constituitur in ratione formae, & ultimae per negationem; probatur antecedens, numerus est quid positivum; ergo quantitas constitutiva illius est etiam quid positivum: antecedens est manifestum praecipue in sententia Adversariorum, quia omne quod ponitur per se in praedicamento est quid positivum: sed numerus ponitur per se in praedicamento: ergo forma talis numeri est quid positivum. Probatum consequentia, omne illud quod constituit aliquid positivum ens est positivum: sed ultima quantitas ut ultima est, constituit numerum positivum; ergo ultima quantitas ut ultima, est quid positivum: maior est certitudo constitutum participat naturam constituentis, & ideo implicat quod accidens constituat compositum substantiale; minor est sententia adversariorum, consequentia legitime inferitur.

Ubi advertit, quod illae quantitates discretae dicuntur entitates positivas quantitatis, & etiam negationem divisionis in se per quam constituitur unaquaeque in esse vnius transcendentaliter, numerum autem primario constituitur, ut ipsi adversarij asserunt, quatenus sunt quantitates, & sic constituitur primario speciem quantitatis ut sic quae est quantitas discreta, quae primario habet essentiam quantitatis, & secundario habet suam unitatem ut attributum; ergo unaquaeque ut constituit, dicit rationem quantitatis, & secundario unitatem, quia eo modo se habet constitutum, quo est constitutum per illud, sed constitutum, quantitas discreta scilicet primario est positiva entitas, species nimirum quantitatis; & secundario dicit unitatem; ergo similiter unaquaeque quantitas primario dicit positivam rationem quantitatis per quam constituit quantitatem, & secundario dicit unitatem dicit unitatem transcendentalem in vestra sententia, cum illo ordine positivo numerabilitatis, ita ut ex quantitatibus positive ordinatis per numerabilitatem secundum rationem prioris, & posterioris constituantur quantitas discreta in esse talis. Tunc sic tam materia, quam forma compositi per se primario positivi debent esse primario entia positiva; aequi ultima quantitas, quatenus ultimo numerabilis est forma primario, & per se numerus; ergo est primario, & per se positiva ratio; ac proinde primario, & per se non constituitur in esse ultimae per negationem alterius tertiae unitatis.

SVBSECTIO III.

In qua tertia, & quarta ratio ponuntur.

Tertio argumentor, sic infringendo rationem quandam Patris Rubij, qui ex eo probat numerum esse ens per se, quia est sensibile per se, hoc est, visibile per potentiam visivam, cum autem potentia visiva accipiat unitatem per se a suo obiecto, sit ut numerus, qui est obiectum eius per se sit ens per se.

Sed contra primo, etiam cumulus, seu acervus lapidum est visibilis per se: ergo etiam ens per se sit ens per se.